

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 25. AVGUSTA 1928. ŠTEV. 16.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

PRI DOMAČEM KONCERTU.

BAMBIŽ.M.

Prvi gost (se predstavi): «Dovolite, zaročenec naše klavirske umetnice Strah...»

Drugi gost (zaradi divjega razbijanja po klavirju ne razume prav): «Strah? Tudi mene bi bilo strah, če bi bil na vašem mestu...»

AHAČL KUMENTIRA DOGO- DIVŠNE.

Ta vliko zdej reč u Iblan smo imel,
u Tibule levi v pesuh so prspel;
vmes tigri, pa sloni, levpardi, krastače,
tud kače so giftno ble vmes klopotače.
Narveč se pr cirkus je oslov drenjal,
drgač ne prodajov bi nbeden zijal.

Še levš u Iblan bi se cirkus sestavu,
čeb goske in tibulske veše skp spravu,
prštukov pulitične bi kameljone,
te povhnoštevilne iblanske patrone,
prgnov bi v naš cirkus še krave pijane,
pab mov zdej živali domače skp zbrane.

Pa tud o pulitk bi velík vam zapev,
ku le pu pravíc bi povedat vse smev.
Bojim se, de «Jédinstvo» v Belem tam grad
tudi zame prpravlo bi prec atentat.
A dovh bi zlo rad jest na svet še živev
in še kašne kunštno Slovincam zapev.

To «Jédinstvo» tudi je ena reči,
zavolo katirih država slovi.
Sej le še pr nas in v Albaniji gor
kar ofen pozivaja ldi na umor.
Pr tem pa se vlada slatkú prov smeji,
ku Cilka se v pratki nedovžno drži.

Ku naš so Sokoli bli tam v Amsterdam,
ime naš blo purgarjem vsem je neznan.
Ku kje je pršóv pa Taljan klepetav,
z veselam furmacije ldem je dajav:
Sokoli so v tisti deželi doma,
kjer Puniša Račić rajon soj ima.

A mot se, gdor misl, de to je grdó,
če mal se hajduke u skupščin gremó.
Narhujš so zločin le lberalci storil:
pudobo so v cajtngah takšno nardil,
de mašno obleko polil so s krvjo,
kar gvišn je hujš ku ubit le telo.

Kut prej sm začev, tko spet zdej bom nehav,
o cirkusu mal bi besed še prdav.
Al ne bi blo dobr, če smn bi iblansk
napravu Iblani vesele neznanšk,
de bi garnizirov en cirkus tko prov,
kut jest sm, Ahačl, že gor svetovov.

PRED OČESOM ZAKONA IN MORALE.

«Kaj ste iskali tako pozno ponoči okrog
kolodvora?»

«Oprostite, jaz sem samo tolažila potnike,
ki so zamudili vlak...»

Jankec in poredni tovariši.

«Dragi Jankec,» se huduje tetica, ki je
prišla na obisk, «kaj se ti vedno igraš
le s porednimi dečki?»

«Da, tetica!»

«To je res zelo čudno. Zakaj pa se ne
družiš raje s pridnimi fantki?»

«Ker tega ne dovolje mamice pridnih
dečkov...»

Ne brez vzroka.

Mira: «Vaša mala Slavica napravlja
naravnost očarljivo nedolžen obrazek.»

Vera: «Tako? Nisem niti opazila...
(Protiv Slavici) Kaj si pa zopet napra-
vila?»

Beračev rojstni dan.

Berač: «Draga gospa, ali bi mi hoteli
dati malo šarklja? Že tri dni nisem ni-
česar jedel.»

Gospodinja: «No, za lakoto je pa do-
ber tudi navaden kruh.»

Berač: «Že res, ali jaz proslavljam
danes svoj rojstni dan...»

Nad umorjenim levom točijo solze hijene...

Drug drugega nadkriljujejo.

Gašper, Miha in Boltežar, vsi trije jogri — najraje v tujih revirjih — so se zabavali s pripovedovanjem čudnih zgodbic.

«V svojih mladih letih sem bil tako hiter,» je pripovedoval Gašper, «da sem videl, ko sem tekkel okrog drevesa, samega sebe v hrbet.»

«To ni nič novega», je menil Miha. «V moji rojstni vasi so ljudje nekoč tako stradali, da sta po dve osebi skupaj dali komaj eno senco.»

«Kaj bosta vidva», se je zarepenčil Boltežar. «Moj pokojni oče se je nekoč vračal okrog polnoči iz gostilne in je tako imenitno in pristno zakikirikal, da je takoj pogledalo solnce izza gore v domnevi, da je ura že štiri...»

Jeza.

«Zakaj gledaš tako mračno?»

«Pravkar sem se hotela nad nečem jeziti, pa sem pozabila, nad čem...»

Nesporazum.

Mlada športnica Vera zajaše konja kar brez športne obleke. Konj se spodtakne in Vera telebne na tla v položaj, ki bi mu moralisti imeli kaj pripomniti. Hitro se zopet dvigne in že je na konju.

«Ali ste videli mojo energijo?» reče v svesti si svoje moči hlapcu, ki prikoraka izza oglov.

Hlapec zardi in reče: «O, videl, videl! Toda pri nas ne pravimo temu energija...»

Med otroci.

Lizika: «Tonček, dajva se igrati očeta in mamo.»

Tonček: «Dobro, samo me ne smeš preveč tepsti!»

V gostilni.

Dečko: «Dajte mi liter vina!»

Gostilničar: «Rdečega ali belega?»

Dečko: «To je vseeno, ker je za slepca...»

ZGODBE KUCHARICE MICE

Matic ubije tekmeca iz cunj.

Bolta in Tevže, oba korenjaka,
kuhata srd na Matica junaka.
Rada odvzela bi lepo mu Mico,

daleč slovečo okrog krasotico.
Hitro iz cunj naredita moža,
k oknu ga Mici postavita tja.

Semkaj po vasi Matic že prihaja,
pes izza ogla zavija in laja.
V rokah debelo gorjačo on nese,

ves od junaškega sraa se irese:
Glej tam pod oknom nekdo že stoji,
Mici na srce prenežno golči!

«Smrkavec, au!» Matic zakriči,
tujec pa mirno se okna drži.
Kakor da se iz Matica norčuje,

hrbet mu le konkurent obračuje.
«Na, ti hudič, kaj v okno strmiš!
Če ne izgineš, še drugo dobiš!»

Štine nobene od sebe ni dal,
ko vasovalec pod oknom je pal.
Jek le udarca šumel je prav čudno

fantu Maticu v uho nadebudno.
Sram pred možakom iz cunj je Matica,
zlasti ker v oknu smeji se mu Mica.

Sesaljke davčne pijavke zopet živahnije delujejo v prosep našega gospodarstva...

Skrivnostna očala.

Profesor (kupi je in si natika pri optiku očala): «Čujte, gospod, če pogledam skozi tale očala, vidim pred seboj osla.»

Optik (hitro vzame očala, si jih natakne in pogleda profesorja): «Saj res, gospod profesor...»

Sveže ribe.

«Teden dni sem že v Ljubljani in prav žal mi je, gospod restavrater, da nisem Vaše gostilne poiskal že prvi dan svojega prihoda.»

«Gospod, Vi se mi laskate.»

«Ne, ne, gospod restavrater! Veste, če bi takrat prišel k Vam, bi bile te-le ribe, ki ste mi jih sedajle servirali, še sveže...»

Sumljiva pomoč.

Mati (sinčku): «Zapomni si: kdor laže, tudi krađe!»

Oče (znan novinar): «No, tako hudo baš ne bo...»

Žaba mu je mežikala.

Pri Cepovih so otepali solato. Ko so z največjim tekom mašili v usta zelenjavo, je naenkrat skočila iz skleda žaba.

Vsi so z gnusom odložili jedilno orodje. Mihec pa je mirno menil: «Jaz sem že prej videl žabo.»

Vsi razburjeni: «Zakaj nam pa nisi tega takoj povedal?»

Mihec: «Saj bi, a si nisem upal, ker mi je žaba tako mežikala, naj molčim.»

Potepinček.

Janez sreča potepinčka, ki nese lonec mleka. Vzame mu lonec, izpije mleko in vpraša: «Potepinček, ali ti je hudo za mlekom?»

Potepinček: «Kaj mi bo žal, davi je v njem plavala žaba.»

Janez se razjezi, trešči lonec ob tla in vpraša: «Tako, fantek, ali ti tudi lonca ni žal?»

Potepinček: «Tudi ne! Bo pač naša stara mama brez nočne posode...»

NI TAKO.

«Nizko si zlezel, da me varaš celo s služkinjo.»

«Ne, nizko pa že ne! Saj stanuje ona visoko gori v četrtem nadstropju...»

Mihčeva pamet.

Mihec: «Oče, ali so gosence tudi užitne?»

Oče: «Kakšno vprašanje pa ti pače v glavo!»

Mihec: «Saj ste s solato pojedli eno celo veliko gosenco...»

Varčnost.

Janez čaka na peronu na vlak, ki ima precej zamude. Razdolgočasen stopica sem in tja ter zagleda avtomat za tehtanje.

Ker se mu pa zdi škoda žrtvovati cel dinar, da bi zvedel za težo svojega telesa, se obrne do nekega železničarja, češ: «Gspūt ajzlponar, a neb mogu dat le polovico dinarja, dēb zvedu le za polovico soje teže?»

KAČE MANJKA.

«Vse je kakor v raju, le tvoja palica na jablani bi morala biti kača...»

«Kako misliš?»

«No, zato, da bi naju zapeljala...»

Krst z juho.

Škof je nekoč preiskušal učenost bogoslovcev in je vprašal brihtnega lemenatarja Mrduha: «No, sinko Mrduh, ali se sme krstiti z juho, če v kakšnem nujnem primeru ni vode pri roki?»

Mrduh: «To je odvisno od okolnosti.»

Škof: «Kakšnih okolnosti?»

Mrduh: «Če bi bila juha taka, kakršno uživa Vaša prevzvišenost, se ne sme krstiti, s tako juho pa, ki nam jo kuhajo v lemenatu, se lahko krsti brez pomisleka...»

Pašič prihajajočemu Radiču: «Dobro došel brat po usodi! Vidiš, mene je uničila radikalna politika, tebe pa je usmrtila radikalna krogla...»

Vesela romarica.

Botra Micika se je nedavno napotila na božjo pot z nabasanim cekarjem, v katerem je imela tudi tri steklenice vina. Vso pot je pridno gasila žejo in ob prihodu na romarsko goro je izpraznila zadnjo steklenico. Precej okrogla se je zbasala v cerkev, kjer se je kmalu začela skoro glasno smejati.

«Ti si pa zelo dobre volje!» ji je pošepnil v gneči romar.

«Lahko sem zadovoljna,» mu je odgovorila, «vso pot sem se pripravljala, kako bom plesala okrog svetnikov, zdaj pa svetniki plešejo okrog mene.»

Beg pred nevihto v cerkev.

Na Završju je bila udomačena razvada, da je mladina postajala med cerkvenim opraviлом zunaj cerkve. To je domačega župnika silno togotilo, pomagala pa ni ne lepa ne grda beseda.

Neko nedeljo se je med popoldanskim opraviлом vlila huda ploha in gruča vaščanov, ki se je razgovarjala ob cerkvenem zidu, je skokoma udrla v cerkev.

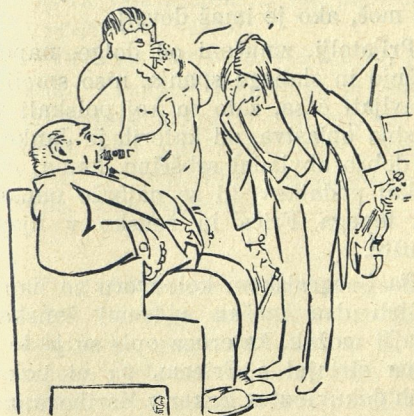
Župnik na prižnici je sredi pridige umolknil, se obrnil proti vratom in dejal: «Sedaj pa prihajajo tisti, ki imajo cerkev za marelo!»

**Galerija naših javnih delavcev
v karikaturah**

Prof. Osip Sest
višji režiser v ljubljanski drami.

RAZUMLJIVO.

«Kakšen komad ste igrali, gospod Joka-vec?»

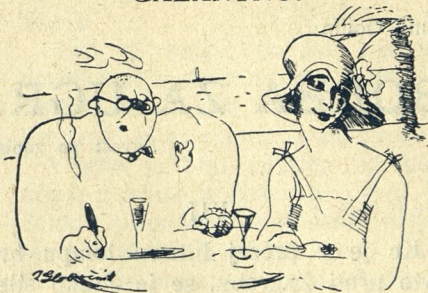
«Sonato v D-molu.»

«Ah, zato so moji živci sedaj tako demolirani.»

**Nevarna grožnja prevnetega mladega
sportnika.**

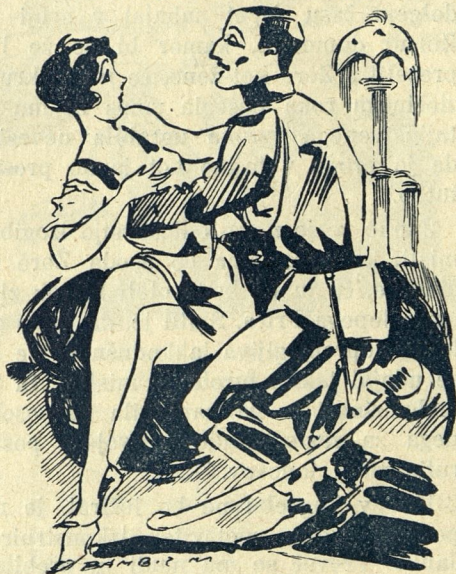
Sinko: «To ti povem, mama, če me v nedeljo papa zopet ne pusti k nogometni tekmi, bom stopil iz družine...»

GALANTNO.

«Gospod doktor, ali je res, da slaščice
vplivajo pospeševalno na utripanje srca?»
«Poljub vaših ustnic na vsak način!»

TRDNJAVA SE MAJE.

«Gospod, vi ste zelo slab strateg.»

«Mislite?»

«Saj niti ne vidite, da je trdnjava že iz-
obesila belo zastavo...»

Ob volitvah.

V neki občini ljubljanske oblasti se je vršil volilni boj za občinski zastop. Na shodu, ki so ga sklicali župnikovi pristaši, je nastopil nosilec liste in županski kandidat ter imel dolg govor, katerega je hotel prav efektno zaključiti z naslednjimi besedami: «Ako hočete veliko podporo za napravo ceste, volite mene! Ako hočete prispevek za reguliranje potoka, volite mene! Ako hočete čistokrvnega državnega bika, volite mene!...»

BORBA ZA UGRABLJENO NEVESTO

Povest po zapiskih policijskega uradnika.

VII.

Ko je v precej hitrem tempu brzel avto proti Zagrebu, se je Janko stisnil v kot in se tako globoko zamislil, da si ga Viktor in Bruno nista upala motiti. Najrazličnejši slikoviti kraji so šli mimo njihovih oči nevideni in prezrti. Janka ni ganilo niti to, da se je po dolgem času zopet nahajal v svoji in Zorini domovini, kamor bi se že bil preselil z Zoro kot ženo, če ne bi kruta zločinska roka posegla vmes in mu iz tajinstvenega vzroka ugrabila nevesto, da jo proda v tujino kot javno prostitutko.

Janko se je z vso odločnostjo izogibal misli, kako žalostna bo usoda Zore in Matilde, če ju ne bodo oteli iz rok zločinca lepega Frica. Slutil je, da bi se ga lotila nepremagljiva lahkodušnost, če bi se udajal takim turobnim mislim, in ta malodušnost bi ga napravila nesposobnega za zasledovanje v svojem poslu rutiniranih lopovov.

Fric v Zagrebu ne bo ložiral, je na podlagi svojih ugotovitev izkonstruiral Janko. Preveč se mu mudi in preblizu so kraji, kjer po teh prvih letih po vojni še ni upostavljen popoln red. Čim bo enkrat v krajih, kjer še pogosto ustrahuje prebivalstvo kačaška puška, bo Fric na varnem.

Ko so dospeli v Zagreb, so si zaman prizadevali, dobiti kakšno sled za Fricem. Pogodili so se z lastnikom avtomobila, da jih bo vozil dalje, vedno blizu proge, do Beograda in še dalje v Srbijo, če bo treba. Janko se je zanašal na beograjsko policijo, ki je bila o vsem informirana, da se ji bo morda posrečilo prijeti Frica in eventualne njegove pomagače ter rešiti Zoro in Matildo.

Po zadostnem okrepčilu so zopet sedli v avto s sklepom, da bodo v njem, če bo treba, tudi prenočili. Samo šofer in Bru-

non, ki je dober vozač, se bosta menjavala.

*

Tekle so ure, minil je dan, minula noč. Le malo je napravil avto postaj, saj je bilo treba hiteti in se žrtvovati za rešitev ljubljenih bitij.

Tu in tam se je med prijatelji malo razpletel razgovor, toda kmalu so zopet vsi trije zamišljeni utihnili. Vsi trije so skoro le ugibali, ali so še na pravi sledi ali pa jih je Fric že speljal na led.

Vroče dopoldansko solnce je sijalo nad pokrajino, ko se je bližal avto z zemunske strani po mostu slikovitemu Beogradu — zadnji nadi, da je morda beograjska policija končno le ujela zločince, kajti sicer bo treba tudi na Balkan in preko mej Jugoslavije, v kraje, kjer se zakon malo uvažuje in velja največ lastna moč, ako je imaš dovolj.

Prijatelji, zmučeni od dolge, naporene vožnje in slabega spanja, niso smeli zapravljati časa, zato so koj poiskali varnostna oblastva, od katerih je Janko, ki je dobro obvladal srbščino, komaj dobil nekaj podatkov, ki se najbrže nanašajo na lepega Frica in ženske v njegovih družbi.

Na beograjskem kolodvoru so namreč prijeli dva moška s tremi ženskami. Mlajši možak, katerega opis se je le deloma strinjal s Fricem, pa ni pokazal istih dokumentov kakor v Mariboru, nego se je predstavil kot šef holandske trgovinske misije, ki potuje v Turčijo. Potni dokumenti vseh petih oseb so bili v popolnem redu in policija ni imela povoda zadržavati družbo na njenem potovanju. Motilo je policijo, ki je imela sicer natančen opis Frica v rokah, tudi to, da sta prišla v igro naenkrat dva moška, dasi govori opozorilo, ki ga je prejela beograjska policija, le o enem moškem. Prijatelji so dognali tudi to, da se je vsa družba odpeljala v smeri proti Grčiji.

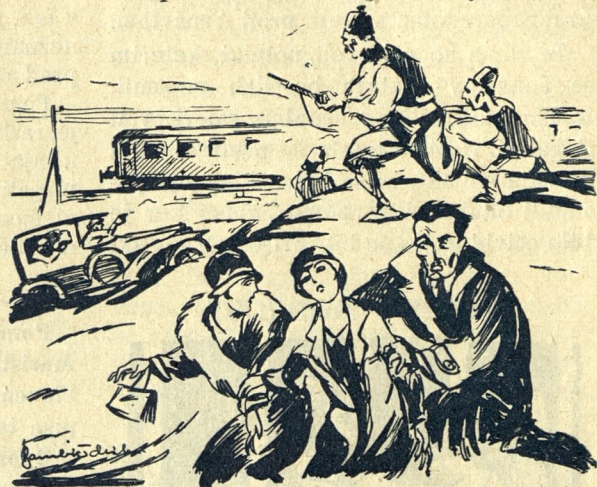
«To je sigurno Friceva družba... Samo ne vem, odkod se je vzel drugi možak... Fric mora biti mojster v masikiranju in varanju oblastev,» je besedoval napram Brunu in Viktorju Janko, katerega ton je bil skoro priznavalen, dasi je šlo za ogaben zločin in čeprav je bila v igri usoda dveh poštenih deklet, ki morata prenašati, kadar ne učinkuje v njih posthipnotična sugestija, gotovo strašne muke negotovosti.

trpeli in se popoln red še ni mogel upostaviti.

Avto ni mogel po teh cestah tako drveti kakor onstran Save, a prijatelji so vedeli, da tu tudi vlak ne hiti preveč, ker ima stalne neprilike na progi.

Vreme je bilo izredno ugodno. Pomladno solnce je obsevalo s svojo blagodejno toplino zmučene obraze prijateljev ter jim blažilo skrajno živčno napetost. Po potu so srečavali gruče seljakov, ki so

Avto se je ustavil in Janko je parkrat zaporedoma ustrelil med Arnavte...

«Fric ima morda še več pomočnikov», je pripomnil Viktor.

«Tudi jaz sem že mislil na to», je dejal Janko. «Takšne pomočnike si bomo morali najbrže poiskati tudi mi, kar ne bo težko, ako jih bomo dobro plačali... Zlasti ob meji, kjer nastopajo roparske tolpe, bodo potrebni.»

*

Po kratkem počitku, ki so ga bili potrebni vsi trije, se je ljuta gonja zopet nadaljevala po cestah, ki so še kazale sledove svetovne vojne in niso bile baš pripravne za avtomobilski promet.

Vsi trije so si pripravili orožje in se ves čas vožnje posvetovali o korakih, ki bodo za te ali one eventualnosti potrebni, da jih Fric in njegovi neznani pomočniki ne presenetijo.

Na varnostna oblastva se niso več zanašali. Ako niso varnostna oblastva bila kos Fricovim zvijačam v krajih, ki so že kolikor toliko prebolela povojno neurejenost, bodo tega zmožna tem manj tu, kjer so med vojno ljudje in kraji strašno

začudeni zrlji za drvečim avtom. Tu in tam je Janko rekel seljakom kakšno besedo, kar so seljaki običajno kvitirali s prijaznim prikimovanjem.

«Prav zanimivi so ti kraji in človek bi si jih prav rad ogledal ter se naučil teh posebnosti, čer bi bil čas», je menil Bruno.

Skoro v veselem razpoloženju je začel nato Janko svojim dunajskima prijateljema malo opisovati šege in navade teh krajev. Med vojno sta sicer Bruno in Viktor služila vojake, vendar nista bila nikdar na srbskih frontah.

*

Bilo je malo pred četrto uro popoldne, ko so se vozili po cesti blizu železniške proge. Sredi najzanimivejšega Jankovega pripovedovanja so naenkrat opazili vlak, ki je stal na progi.

«Železniška nezgoda», so menili vsi trije.

«Naš vlak je to», se je razveselil Janko. «Dečki, sedaj pa le na noge! Orožje! Pozor, da ne nasedemo!»

Bližali so se polagoma mestu nesreče. V tistem hipu pa so zapazili na mali višini samega Frica, ki je tiral po skalnati stezi dve ženski — Zoro in Frido. Drugi možak je bil že malo naprej s Krenovo Matildo. Za vso družbo pa je bilo več oboroženih Arnavtov, ki so grozeče dvigali puške.

Avto se je takoj ustavil. Janko je začel klicati potnike v vlaku na pomoč in parkrat zaporedoma ustrelil proti Arnavtom.

Iz vlaka so pridrveli potniki, katerim je Janko v kratkih besedah pojasnil, kakšni zločinci beže menda v smeri proti Albaniji. Na lice mesta so pridrveli tudi številni seljaki, ki so brez oklevanja ponudili Janku svojo pomoč, zlasti ker je bilo očividno, da so bili Fricovi arnavtski

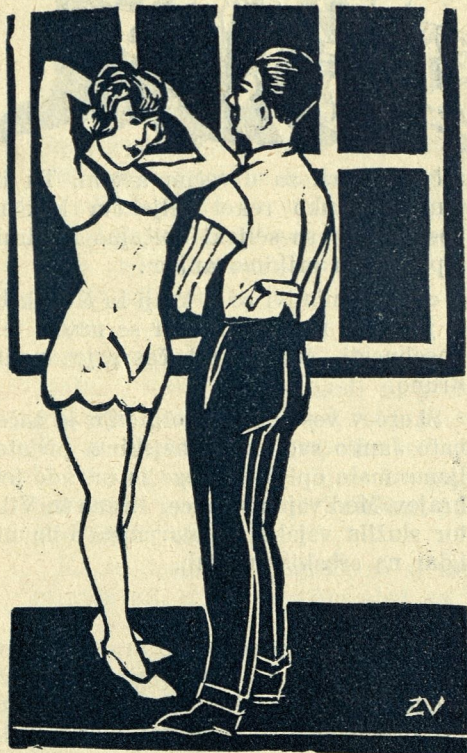
pomočniki opasni kačaki, zaradi katerih so tamošnje vasi že mnogo pretrpele.

Pod Jankovim vodstvom se je kmalu organizirala praveca napadalna četa, oborožena do zob, ki je začela brez orožništva, katero je bilo odsotno v hribih baš na pogonu za kačaki, prodirati skozi gozd, po gričevju in skalovju.

Zelo daleč med skalami so videli Arnavte, ki so s suvanjem priganjali ženske, najhite. Pregarjalci so se pognali v tek, a so družbo, ki je morala zaviti na neznano skrivno pot, kmalu izgubili izpred oči.

Pogled na sirovo suvanje ubogih žensk je razburil prijatelje, ki so se začeli zaklinjati, da mora Fric svoj zločin bridko plačati. Prav tako Gerberjeva Frida, če ni morda tudi ona samo žrtev in ne pomočnica Fricovih zločinov. (Dalje prih.)

NOJEVA MODROST.

«Kako moreš biti tako nepredvidna, da se slačiš pri oknu?»

«Saj se obračam od okna, da bi me radovedneži v nasprotni hiši ne videli v neglizeju...»

Pomagajte širiti edini slovenski humoristični list «Skovir», da ne bomo Slovenci navezani samo na tuje časopise te vrste.

Opozarjamo vse naše prijatelje-nabiralce naročnikov, da dobe, ako zberejo vsaj deset novih naročnikov, od katerih nam pošljejo po četrletno naročnino (po 15 Din) za vsakogar, kot nagrado 25 odstotkov zbrane vsote.

Bojazljivec.

Med tem, ko mož in žena spita v spalnici, vlomi v sosedno sobo tat.

Žena zasliši ropotanje in pokliče moža, naj gre pogledat v sobo, kdo je notri.

Mož, bojazljivec, se postavi pred vrata in zakliče: «Ali je kdo notri?»

Vlomilec: «Nihče!»

Mož: «No, vidiš, žena, saj ni nikogar v sobi...»

Zvita glava.

Kapetan Sablič je imel zelo brihtnega slugo. Nekoč je prinesel ta svojemu gospodu en rjav in en črn čevljev.

«Osel, ali ne vidiš, da imaš različna čevlja?» se je razjezil kapetan.

«Res, čudno, gospod kapetan, pred vratmi Vaše sobe je še en tak par...»

Zajčevo modrovanje.

Zajec: «Aha, sedaj se bo lastnik zanašal na tole strašilo in me ne bo več preganjal...»

ANEKDOTE O MARKU TWAINU.

Nekoč je bil povabljen Mark Twain k neki obitelji, ki je zelo uvaževala zunanje forme. Mark je nesel v usta žlico juhe, ki pa je bila še vroča, da se je spekel na ustnice. Mark je mirne duše ostanek juhe zopet stresel na krožnik. Člani dobro vzgojene obitelji so se začeli spogledavati. Mark pa je dejal:

«Vidite, to je razlika med inteligentnim človekom in bedakom. Bedak bi vrelo juho seveda požrl.»

*

Dobrega znanca Markovega je ubila strela. Marka Twaina so naprosili, naj bi imel nagrobni govor. Govoril je takole:

«Naš dragi prijatelj ni čuval bolniške postelje, ni mu bilo treba dolgo časa hirati in prenašati bolezen. Umrli je hitro in brez bolečin. Ljubi Bog je samo pritisnil na električni gumb v nebesih. In tako je bil dragi pokojnik usmrčen po nam nerazumljivi božji volji.»

*

Nekoč je Mark Twain šel v neko cerkev, in sicer na podlagi časopisnega oglasa pastorja dotične cerkve, ki se je hvalil, da zna kratko in jedrnato pridigovati.

Pridiga se je začela prav dobro s kratkimi in jasnimi stavki. Pesnik Mark Twain se je

tega prav razveselil in je pri sebi sklenil, da bo mežnarju v mošnjiček stisnil vsaj 100dolarski bankovec.

Žal, pastor svojih napovedi v oglasu ni držal. Jasnost njegove pridige je začela popuščati, prav tako kratkost. Po 30minutni neprekinjeni pridigi je Mark svoje nameravano darilo že reducirjal na 50 dolarjev... Po 40 minutah se je Mark zopet boril sam s seboj; sedaj je hotel darovati še samo 10 dolarjev.

Ko je mežnarjev mošnjiček pribingljajl k Marku Twainu, je pastor pridigoval skupno že 72 minut. Ker pa je mežnar med tem, ko je mohl mošnjo proti Marku, gledal drugam, je besni Mark hitro segel v mošnjiček in ukradel iz njega, kar je dosegel.

Ne znajo izkoristiti prilike.

V vodi kopališča v Koleziji je plavalo pred dnevi vse polno odpadlega lipovega cvetja. Škoda, da se taka prilika ne izkoristi. Lastništvo bi moralo takoj najeti kakšnega učenjaka, ki naj bi ugotovil, da je kopel v prirodnem lipovem čaju za te in te bolezni. Ker beseda ni konj, bi tak učenjak lahko tudi ugotovil, da je lipova kopel radioaktivna in tako naprej.

Zamudnike v inozemstvu prosimo, da nam takoj poravnajo zaostalo naročnino, ker bomo sicer ustavili pošiljanje lista ne samo zaradi velikih tiskovnih nego tudi poštnih stroškov.

Čudna previdnost.

«Gospod ravnatelj, včeraj sem vas videl v «Zvezdi» s prav lepo deklico. Gotovo je bila to vaša hčerka...»

«Da, da! Toda nikar ne pripovedujte tega naprej!»

Pred sodiščem.

Sodnik: «Ropotavec, zakaj ste odprli blagajno z dinamitom?»

Obtoženec: «Nisem poznal nobenega drugega sistema...»

Napačno razumel.

A: «Vi ste rešili mojo taščo iz rok tolovajev. Tega vam ne bom nikdar pozabil.»

B: «Nikdar? Bodite vendar usmiljeni in ne tako osvetoželjni!»

VSE NA SVETU JE LE DOZDEVNOST.

Orientalaska anekdota.

Ali, emir v deveti deželi, se je zelo razburjal zaradi naukov preroka Abuja, ki je pridigoval njegovim podanikom, da je vse na svetu le varanje, domneva in dozdevanje ter da je vse v resnici drugače, kakor vidimo s svojimi očmi.

Zaradi tega je Ali hotel učitelju takih učenosti dati pošteno lekcijo, ki naj bi ga enkrat za vselej ozdravila. Povabil je Abuja v svoj grad.

Sveti mož se je vabilu odzval, a je kljub emirjevemu prigovarjanju vztrajal trdno in črvsto pri svojem nauku, da je ves svet le sama dozdevnost.

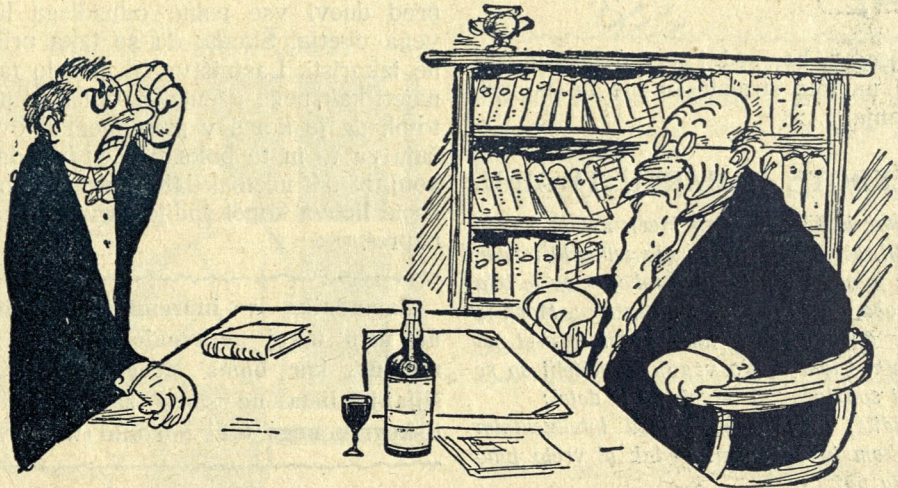
Emir pa je imel že pripravljenega divjega slona, ki ga je ob primernem trenutku izpustil izza ograje, da bi krivega preroka spreobrnil in mu praktično dokazal resničnost stvari, ki jih vidimo in čutimo.

Ogromen kolos slona je planil besno proti preroku, ki je hitro nabrusil pete, da bi si rešil življenje.

«O, častiti mož,» je zaklical emir, «zakaj tako strašno drviš, če je ta slon samo dozdeven?»

«Visoki emir,» je odvrnil Abu, «moj beg je tudi le dozdeven. Vse na svetu je čista dozdevnost...»

SLAB RAČUNAR.

Star uradnik: «Gospod šef, jaz sem računal v tem mesecu na povišanje plače.»

Šef: «Potem pa znate, dragi gospod, zelo slabo računati...»

Vpliv politike na sušo.

Na ljubljanskem trgu so se sestale Urša, Neža in Jera, tri mamice iz okolice, jamrale zaradi suše in se lotile tudi «ta velke pulitke».

Urša: «Vesta kva, suša mama le zatu, k sa u Belgrad htli dat vlada lberavcam u roke...»

Neža: «K sreč sa Karošc ta velk menestront in sa že sestavl vlada. Zdej bo dost dežja...»

Jera: «Na vem, na vem, če ga bo kej dost, k nisa Karošc kej dost trden s soja vlada.»

Pod breskvo.

Mestna goska (gleda breskvo): «To mora biti naravnost očarljivo, kadar so te veje polne češenj.»

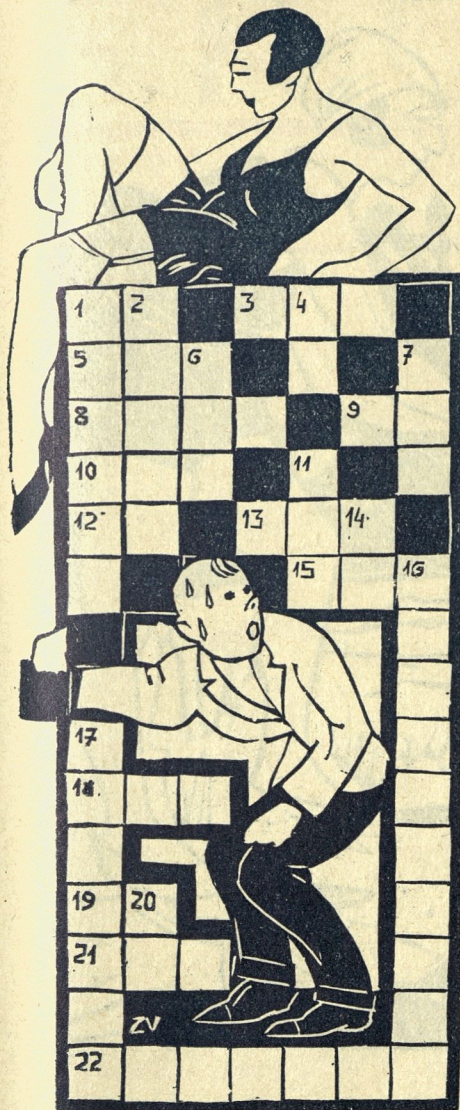
Kmetovalec: «Pa tudi zanimivo, če bi češnje visele z breskve...»

Škodoželjnost.

Banko: «Zakaj se pa tako raduješ nad tem zobovjem v tvoji roki?»

Dušan: «Veš, vzel sem ga svoji ženi. Ona ima za popoldne napovedan sestanek s svojim ljubincem...»

KRIŽANKA «MOŽEV KRIŽ».

Vodoravno: 1 črka v abecedi, napisana, kakor se izgovarja, 3 jed iz mleka, 5 del telesa pri govedu, 8 označba pričetka noči, 9 nikalnica, 10 pogosto rabljena kratica pri naštevanju, 12 zlog, ki se poje, kadar ne veš besedila pesmi, 13 druga beseda za zdravilo, 15 delček telesa pri sesalcih, 18 reka bolj na jugu Jugoslavije, 19 kraj pri Ljubljani, 21 nevaren tujemu imetju, 22 pripadnica največjega slovanskega naroda.

Navpično: 1 del čolna ali ladje, 2 tuj izraz za eno glavnih žil živega bitja, 4 veznik, 6 strupena kača, 7 obrtnik, 11 naprava za zadrževanje vode, 14 časovni veznik,

16 češkoslovaško mesto na bivšem Ogrskem, ki je dobilo novo ime, 17 rimski bog, 20 drugi sklon osebnega zaimka.

*

Rešitev zlogovnice: Naroči se na edini slovenski humoristični časopis «Skovir»!

Rešitev križanke «Telovadke»: Vodoravno: 2 artist, 8 as, 10 Jona, 11 mi, 12 reva, 14 knez, 16 spe, 17 ar, 19 Ita, 20 trobente, 21 niz, 22 es, 23 kot, 25 emir, 27 Sara, 28 ta, 29 Aida, 32 ar, 33 obleka. — Navpično: 1 Mars, 3 rja, 4 to, 5 in, 6 sak, 7 miza, 9 septima, 11 meteora, 13 verzi, 15 nitka, 17 abe, 18 res, 21 neto, 24 tara, 26 Rab, 27 sak, 30 il, 31 de.

Obljuba.

«Če mi ne kupiš hitro srebrnobelega klobuka, se bom dala takoj ločiti od tebe.»

«Beži, beži, ti nikdar ne izpolniš obljube...»

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocarnjanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

Čitajte in naročajte

„POSREDOVALCA“

list za trgovske in zasebnokupčijske ponudbe, realitetni promet, licitacije in dobave.

Naročnina Din 20.— za celo leto.

Izhaja mesečno. Razpošilja se vsem gostilnam, restavracijam in kavarnam brezplačno.

Inseriranje v «Posredovalcu» je najuspešnejše. Uprava lista «Posredovalec», Ljubljana, Sv. Petra cesta 18.

Poravnajte malenkostno naročnino in storite tako svojo dolžnost. Ne povzročajte z zavlačevanjem plačila neprilik edinemu slovenskemu humorističnemu listu.

Prejšnja številka «Skovirja» je imela na prvi strani v datumu tiskovno pogrško. Cenjeni čitatelji so si gotovo že sami iz 11. julija napravili 11. avgusta.

«Zakaj ne greš v vodo?»

«Saj bi skočila vanjo, a je danes tako zelena in ta barva mi ne pristoja...»

Različni molitvici.

Katehet vpraša v šoli otroke, ali doma pred jedjo tudi molijo.

Vsi mu pritrdijo.

«No, Jožek,» nadaljuje katehet, «kako moliš ti?»

«Jezus in Marija, najlepša vama hvala za vse, kar mi dasta», odvrne Jožek.

Katehet je zadovoljen.

«Kako pa molite pri vas, Mihec?»

«Pri nas moli samo oče, in sicer po jedi.»

«Kako pa?» je radoveden katehet.

«Jezus in Marija, kako slabo sem zopet žrl...» odgovori Mihec.

Vasovalec.

Janez (pri oknu): «Micika, ali spiš?»

Micka: «Kaj si ti, Janez? Kaj bi rad?»

Janez: «Posodi mi dva ,kovača'!»

Micika: «Ne morem, ker spim.»